

חבל

דורי כהן

הבוגרת ממנה. האב, צעיר במקצועו, ניסה לפצות את עצמו על העדר בן, חיפש בדורי תכונות של ילד.

היא מיקרה, והיא בת שמונה לערך, והיא נפצעה בחצר הבית. צנצנת התנפצה, זכרי כיות חדרו עמוק לכף ידה. עד שהבחינו שהפצע הוא רציני, עד שהאב נטל אותה. אופנועו והתרוצץ בחיפוש אחר רופא, עד שנוכחו שאין רופא ומתרו לבית-החוריים בצריפין, חלפו שעות. מצבה של דורי נעשה רציני. הוריקן לה זריקות, הוציאו את שברי הזכוכית ותפרו את החתכים. דורי לא הוילה דומעה. הכאבים היו נוראים והיא רצתה לבכות, אבל זכרה את מה ששינוי לה תמיד: "דבורה גיבורה, ולא בר כהן" רצתה להוכיח לאב שהיא אינה בר כהן. כמו בן. אחריכך נשארה בבית החולים מספר חודשים עד שהחלימה כלי.

★ ★ ★ אימת בית-הספר

תכונות אופי אלה שהתגבשו בה, הפכו אותה לאימת בית-הספר. היא

היתה משהקת עם הבנים כדורגל וכדורסל, מכה נמרצות כל מי שהעז להתנגד לה או להמרות את פיה. וכשמישהו העז להחזיר: "הייתי מכה אותו כפליים." הורי הילדים אותם הייתה היו באים אל אימה להתלונן. לפי רשימת הילדים שהייתה אתו יום יום תה את המלשין, הענישה אותו במכות על הלשנתו.

היא היתה הראשונה בכיתה שהעזה לצאת ביחידות עם בן, מבוגר ממנה, מה שנחשב ברמלה כדבר נועז ביותר. היתה מדריכה בנכבי, ספורטאית, ומרבה ללכת לבתי-קולנוע. לאביה היתה כניסה חופשית, ומכיון שברמלה מחליפים סרט בכל יום מיים בשלושה בתי-קולנוע שבעיר, היה הקולנוע בידור יחיד ועיקרי עבורה, כולל גם חלומות על הווה והכוכבות הכרוכים בכך.

ואו, בסוף בית-הספר העממי, עברו הוריה לגור בתל-אביב, בשכונה דרומית. לפי תע נעלם כל הבטחון העצמי בעיר הגדולה, בין אנשים זרים, חלפו רגשות הגאווה והשתלטנות. כשיסתה לשחק כדורגל עם בנים לעגו לה. כשרדפה אחרי בן להכותו, הביטו בה כבתי-החוריים. הילדה השובבה הפכה לנערה מסוגרת.

תהליך ההסתגלות לאיורה החדשה של תל-אביב, החופשית יותר דינמית יותר, הקורצת והמפתה — היה איטי. אבל דורי עברה אותו. היא ויתרה מרצונה, לנוכח המצב הכלכלי בבית, על לימודים תיכוניים, יצאה ללמוד בבית-הספר לפקידות ומשל הצטרפה ישר למתנה הגדול והאפור של צבא הפקידים ועובדי הביטוח הממלא בוקר בוקר את המשרדים.

ואו, ההליפה משפחה שוב דורה, הפעם ליפו. וברגע בו נזיה היה לדורי כי היא שייכת כבר למקום אחר, חזרה שוב לאוירה של חצי גלות בישראל השנייה, נאלצה

שוב ללכת על החבל הדק המתוח בין שני העולמות.

★ ★ ★ אבא כמו תורכי

בנים המגורים והסכינה אינם הגורמים היחידים לקונפליקט המתחולל בה מעבר להם קיים מכלול המושגים והעקרונות שספגה במשך כל שנותיה וממשיכה לספוג גם עכשיו: כיצד צריכה נערה כמוה לנהוג, מה מותר ומה אסור, מה נאה ומה לא נאה ומהי מידת החופש המותרת לה?

החוויה הראשונה של חומת הסגר הסוגרת עליה קשורה אף היא בימי הילדות ברמלה. אימה עבדה, לא רצתה שדורי תכתוב לבד ברחובות וטגרה אותה בבית. גופה הדק מצא מקום לחמוק דרך סורגי החלון. הייתה יוצאת לרחוב, חוזרת בסרם ישונו ההורים. עד שגילו זאת, והתקינו רשת בניסף לסורי גים.

היום, חודשים ספורים לפני שתהפוך לחיי לת צה"ל, היא חייבת לחזור בשעה עשר וחצי בימי חול, בשתיים-עשרה בלילה בשבת. בחלק הצפוני של תל-אביב, שם מבי לה דורי במסיבות, או יוצאת לקולנוע ומור עדונים בחברה המורכבת מבחורים מבוגרים ממנה, אלה השעות בהן מתחילים הבי לויים. היא, שידידיה מעידים עליה שהיא אוהבת רקודים ועלילה ומכניסה רוח-חיים לכל מסיבה, נאלצת לנטוש הכל שעה שאחריים רק מתחילים.

«אבא הוא כמו תורכי», אומרת היא, «תמיד אומר: כשאני הייתי בגילך לא נהגו כך! הוא לא יכול להסתגל לזמנים החדשים. זה מרגיז אותו כשחברים באים לבקר או תי או כאשר אני מורחת קצת אודם על השפתיים.»

תמיד חשבה דורי שיש בה כשרונות דרמטיים. יום אחד, לפני כשנה, אחרי שחזתה בהופעה של להקת נעורים, להקת בידור של הנוער-העובד, רצתה להוכיח לעצמה שאמנם כך הוא, והצטרפה ללהקה. היא מופיעה שם עד היום, שרה פזמונים ומשחקת במערכונים. אלא שכמעט כל הופעה כרוכה בריב בבית; בפרט שנסיעה מחוץ לעיר היא עבירה חמורה.

ההורים מקווים שתצליח להינשא בהקדם כדי להחליף מהשירות הצבאי כל בחור שדורי יוצאת עמו יותר מפעמיים שלוש הוא חתן במינוציה. אלא שלמגינת ליבם אין דורי «הולכת קבוע», «כלל אני שו» נאת לצאת עם בנים שלפני גיל צבא. שונאת שנוגעים בן חבר קבוע נוהג לקחת את השלטון בידו. אני אוהבת להיות חופשית. אחרי כמה פגישות, כשהחבר מרשה לעצמו יותר מדי, אני מחליפה ידיו. בנים

מבוגרים יותר מבינים אותי. אימם אפשר לשבת ולדבר בנושאים שונים ורציניים המעניינים אותי»
המכרה אין דורי מבחינה בפער הצמוק הפעור בין שני העולמות בהם היא חיה. אבל בתוכה קיים רצון עמוק לגשר ביניהם. היא חולמת על היום בו תוכל להמשיך בלימודים תיכוניים, אולי במסגרת הצבא, לרכוש השכלה ולהשיג תעודת בגרות. לפעמים היא גם כותבת שירים. «הרבה פעמים נכנס לי משפט לראש ומטרטר. ואז אני יכולה להרום עד שאיני קמה ומרכיבה ממנו משהו גדול יותר».

בבוקר גזים החלומות. בשעה שמונה, רדומה להחצה אחרי לילה שאת מחציתו בילתה בקריאת ספרים, תופסת היא את מקומה ליד מרכזיות הטלפונים. מאחורי מחיצת הזכוכית, לעיני חבריה לעבודה, היא נערה חייכנית, המרבה ליחוק ולהשתעשע אך מתייחסת לעבודה ברצינוא. היא יודעת שיבוא יום, אולי אחרי השרות הצבאי, שבו תהיה חופשית לעצמה ולהנשים המון מאויים: לנסוע לטייל ולהכיר את הארץ, להכיר אנשים, בנות בלי הגבלת זמן, וללמוד. ללמוד ולגלות מה בעצם היא רוצה. עד שתמצא את הקשר הזה אל עצמה היא מקשרת אנשים אחרים: «החזומה, בוקר טוב אדוני!»

ליפוי

בה מתגוררת דורי כיום, כשהיא שונאת את סביבתה, מעדיפה לבלות בחלק העיר הצפוני.

במסיבת ריקודים סאלונית נראית דבורה כהן בשעת ריקוד הטויסט. במסיבות מעין זו היא מתגלה במלוא עליותה וחדוות החיים שלה, הופכת למרכז החברה ולרוח החיה בכל האירועים.

מסיבת הטויסט